

Posudek školitelky na bakalářskou práci Kateřiny HÁLOVÉ
Personnages du narrateur enfant dans La Vie devant soi et Monsieur Ibrahim et les fleurs du Coran

Studentka si sama zvolila obecné téma své bakalářské práce, protože se dlouhodoběji zajímá o problematiku dětských vypravěčů. Z původně navrhovaného (a na tento typ akademického textu neúměrně obšírného) korpusu se rozsah primární literatury nakonec omezil na dva romány vykazující četné společné rysy: *La Vie devant soi* Romaina Garyho a *Monsieur Ibrahim et les fleurs du Coran* Érika-Emmanuela Schmitta.

Celkové struktuře bakalářské práce zahrnující teoretický úvod věnovaný definicím a typologiím vypravěčů v naratologii a stručnou rekapitulaci dětského vypravěče, po němž následuje samotná studie srovnávající oba autory a jejich poetiky, nelze nic podstatného vytknout, takže se omezím jen na několik málo kritických poznámek:

- Kapitola věnovaná dějinám dětských vypravěčů by si zasloužila o něco podrobnější traktování, protože v takto zhuštěné podobě je někdy poněkud matoucí a výběr zmiňovaných autorů působí nahodile. (První polovina dvacátého století skutečně není jen medvídek Pú! Kde zůstali Émile Zola, Jules Vallès, Jules Renard, André Gide nebo i Colette?) Stejně „letem světem“ jsou představena i ostatní období... Rozsah bakalářské práce samozřejmě neumožňuje žádné úplné výčty, ale kompletní dějiny západního pojetí dětského vypravěče na čtyřech stránkách zavánějí karikaturou.
- Autorka se velmi dobře orientuje v obou analyzovaných textech a přesvědčivě dokládá své teze četnými citacemi. Jen v úvahové části by mohla jít mnohem dál. V závěru práce se sice dobírá ke zjištění, že Garyho román je originálním a v mnohém ohledu odvážně existenciálním textem, zatímco Schmittova didaktická hříčka nevybočuje z úzkého rámce politické korektnosti, nicméně tyto skutečnosti mohly být důrazněji ilustrovány už v samotných předchozích rozborech. Osobně (a tento svůj názor nikomu nevnucuji) jsem se dokonce dopracovala až k jakési pochybnosti, zda Schmittův Momo je plnokrevnou postavou, a ne jen „papírovým dítětem“ vynalezeným za účelem ilustrace předem dané teze. Bylo by zajímavé na konkrétních příkladech důsledněji ukázat, jak vnitřně bohatším a rozporuplnějším tvorem je původní Garyův Momo. V tom je přece ten hlavní rozdíl mezi oběma dětskými vypravěči!

- Po formální stránce jsem v celé práci provedla korekturu francouzského jazyka, který původně nebyl příliš dobrý. Zejména kalky z češtiny a chyby v syntaxi posouvaly řadu vět na samou hranici čtenářského porozumění. Výsledná verze má do dokonalosti daleko, ale přinejmenším nebrání přesnému sdělování obsahu.

Obecně lze předloženou práci ocenit jako sympaticky originální, tematicky užitečnou, profesionálně rozvrženou a řemeslně zvládnutou, takže ji vřele doporučuji k obhajobě. Vzhledem k výše uvedeným výhradám a v celkovém kontextu kvality ostatních letos předložených prací považuji za spravedlivé navrhnout hodnocení „velmi dobře“.

V Praze dne 24. 8. 2015

doc. PhDr. Eva Voldřichová Beránková, Ph.D.